

Макс Сеек

ЛОВЦИ НА ВЕЩИЦИ

Макс Сеек

Ловци на вещици

Превел от фински: *Максим Стоев*

ИК „EMAC“

F I L I FINNISH
LITERATURE
EXCHANGE

*Книгата е издадена с финансовата помощ
за превод от организацията
Finnish Literature Exchange.*

Max Seeck

USKOLLINEN LUKIJA

Copyright © Max Seeck, 2019

Original edition published by Tammi publishers, 2019

Bulgarian edition published by agreement with Max Seeck
and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland.

Макс Сеек

ЛОВЦИ НА ВЕЩИЦИ

Превод от фински: *Максим Стоев*

Дизайн на корицата: *Живко Петров*

© ИК „ЕМАС“, 2021

Всички права запазени!

На Уилям.

*Ще минат още много години, преди да ти позволя
да прочетеш тази книга. И тогава си спомни,
че татко не е (бил) толкова луд,
колкото се предполага от текста.*

I

Вятърът е поривист и на моменти бурен, черчетата на прозорците и ъглите на голямата къща от бетон и стъкло скърцат неспокойно. Издаваните от стрехите звуци постепенно се усилват и наподобяват пукот на цепеници в открит огън. Белите снежни дюни на двора изчезват с удивителна бързина под напорите на яростната буря. Мария Копонен пристяга здраво колана на плетената си вълнена жилетка и през френските прозорци на всекидневната се вижда в тъмнината навън. Гледа към замръзналото море; по това време на годината то изумително много наподобява огромно равно поле, после се заглежда в пътеката към пристана, осветена от лампи, накацали по високи до коленете стълбчета.

Заравя пръстите на краката си в дебелия килим, покриващ почти целия под. В къщата е топло и уютно. Въпреки това е неспокойна и силно се дразни от дреболии. Като това безобразно скъпо дворно осветление, което често се поврежда. Краят на песента прекъсва мислите ѝ. Тя минава покрай камината и се приближава към стенната библиотека, върху чиито рафтове съпругът ѝ е подредил колекцията си от четиристотин винилови грамофонни плочи.

С годините е свикнала музика в този дом да не се слуша на смартфон. *Плочата звучи дяволски много по-добре.* Така бе казал Рогер още преди години, когато за първи път се бе изправила пред сбирката му. Тогава плочи-

те бяха малко над триста. Почти със сто по-малко от сега. Фактът, че по време на брака им количеството им нарасна сравнително незначително, ѝ напомняше за бурния му живот преди нея. Без нея. Преди Рогер тя бе имала само един мъж: започналата в гимназията връзка доведе до сватба и завърши, когато срещна прочутия писател. За разлика от съпруга си никога не бе живяла необвързана. Понякога мечтае за отворени отношения. За свобода. Въобще не я притеснява фактът, че Рогер е с петнайсет години по-възрастен от нея. Тревожи я мисълта, че един ден може да се събуди с чувство на безпокойство, което няма да изчезне никога. В предишния си живот Рогер го бе изпитал. Сега, през тази буреносна февруарска вечер, когато е сама в техния голям дом, разположен на морския бряг, подобни мисли я спохождат внезапно и за първи път. Страхува се от тях, защото, ако някога семейният им кораб попадне в околото на истинска буря, не е изключено да го потопят.

Повдига игличката на грамофона, взема плочата на Боб Дилън *Blonde on Blonde* и внимателно я пъха в картонения ѝ калъф, на чиято обложка младият певец в кафяво велурено сако и вратовръзка на черно-бяло каре гледа навъсно в обектива. Постава я на рафта и изважда нова плоча от подредените по азбучен ред. След минута прозвучава меденият и доброжелателен глас на Стиви Уондър.

И после Мария го вижда отново с крайчеца на околото си. За кой ли път вече осветлението върху близкия пилон на брега угасва за миг и отново се запалва. Тя знае, че смениха неоновите тръби преди Коледа. Помни го добре, защото лично плати на електротехника зашеметяващо високата сметка. Именно затова тази дреболия я притеснява.

Взема телефона и пише есемес на Рогер. Няма представа защо иска да безпокои съпруга си с такова незначително нещо, макар да знае, че сега той е на среща със свои почитатели. Навярно причината е в мимолетното чувство

за самота, примесено с капчица несигурност и безпричинна ревност. Вторачва се за миг в написаното и очаква малките стрелкички долу на екрана да се оцветят в синьо, но това не става. Изглежда е изключил телефона.

И тогава плочата зацикля. *What I'm about to. What I'm about to. What I'm...* Какво съм аз за теб. какво съм... Гласът на певица звучи странно, сякаш част от изречението е отсечено. Някои от плочите са в толкова лошо състояние, че вече не си струва да се пазят. *Защо в тази шантава къща нищо не работи, както трябва?* Залива я студена вълна. И преди да се отърси от неприятното чувство, вижда нещо зад стъклената врата. За миг контурите на фигурата се размиват от огледалния образ на нейните очила, но после силуетът се раздвижва и придобива определени очертания.

II

Рогер Копонен сяда на стол, тапициран с релефна дамаска, и присвива очи. От тавана на високата главна аудитория в сградата за конференции прожекторите блестят право в лицата на ораторите. За миг вижда единствено ярката светлина и забравя, че пред него и двамата му колеги писатели седят четиристотин любопитни техни почитатели, изпълнили помещението в очакване да чуят подробности за най-новите творби на любимите им пияници. Рогер си дава сметка, че събитието е важно и за него, и за книгата му. Затова си направи труда да пропътува четиристотин километра в ужасната зимна буря и да отседне в хотел съборетина на централния площад, но все пак общо взето доста чист, а на първия етаж с безличен ресторант за бързо хранене с маси с покривки и сервитьори.

Не разбираше обаче защо част от жителите на Савонлина си бяха направили труда да се съберат тук. Вярно, книгите му се продаваха в десетки милиони екземпляра по целия свят, ала той никога нямаше да се превърне в идол с пищащи от възторг поклонници. Понякога си мислеше, че композиторите и писателите вършат една и съща работа – произвеждат еднакви лайна в различна опаковка. И въпреки това хората идват. Повечето от тях са възрастни и бавно поклащат глави. Не им ли бяха омръзнали откровено повърхностните, бързи анализи, които писателите правят на книгите си? Явно не, защото в залата няма нито едно свободно място.

Появилият се през пролетта на миналата година психологически трилър – третата и последна част от трилогията „Лов на вещици“ – му донесе небивал успех. И преди книгите му се продаваха относително добре, но тази серия счупи всякакви рекорди. Никой не бе очаквал такъв мегауспех, най-малко агентът му, който навремето счете замисъла за малко съмнителен, или предишният му издател, когото Рогер заряза преди публикуването на първата част поради липсата на увереност в неговия успех. През следващите няколко години правата върху трилогията бяха продадени в почти трийсет страни и се очакваше да ги купят в още няколко. Двамата с Мария не се ограничаваха и по-рано, но сега можеха да се разпрострат доста по-нашироко.

Срещата протича рутинно, Рогер вече е чувал тези въпроси стотици пъти и им е отговарял на четирите езика, които владее, понякога сменяйки темпото на речта, ударенията и някои подробности само и само да не заспи под светлината на прожекторите и шума, примесен със смях в залата.

– В книгите ви има доста много насилие – казва човек, когото Рогер не вижда, защото вниманието му е насочено към гарафата с вода, от която налива вече трета или четвърта чаша. Често чува това и е вярно – книгите му изобилстват от жестоки убийства, садистични сцени, сексуални посегателства над жени и кошмарни гмуркания в дълбините на болния разум.

– Напомнят ми за американския писател Брет Истън Елис, който споделя, че като пише подробно за насилието, се освобождава от стреса – продължава същият глас.

Рогер насочва поглед към седящия в средата на залата мъж с микрофон в ръце. Писателят поднася чашата към устните си в очакване човекът да зададе въпрос. Минава мъчително дълго време, преди онзи да си събере мислите.

– Страхувате ли се? Затова ли пишете? – пита най-сетне той с вял, монотонен глас.

Рогер оставя чашата на масата и се заглежда в слабия мъж с гол череп. Изненадващо и интересно. Доста смело. Подобен въпрос никога не му е задаван.

– Дали се страхувам? – пита той и се навежда към микрофона на масата. Неизвестно защо точно сега чувства гладни спазми в долната част на стомаха.

– В книгите си описвате ли собствените си страхове? – пита мъжът и отпуска микрофона в скута си. Говори с дразнеща самоувереност. Липсва деликатното напрежение, предизвикано от славата на събеседника – нещо, което Рогер е свикнал да среща.

– Абсолютно – отговаря той и се усмихва замислено. За миг забравя за мъжа и погледът му се зарейва сред морето от лица. – Вярвам, че писателят винаги оставя нещо от себе си върху хартията. Неволно описва това, което знае или си мисли, че знае. Страхове, надежди, травми, незавършени дела, а от друга страна, и различни дребни преживявания...

– Не отговорихте на въпроса ми. – Кльошавият мъж отново е приближил микрофона до устата си.

Първоначално Копонен се учудва, после изпитва раздражение. *Що за шибан разпит е това? Не е нужно да слушам подобни лайна при никакви обстоятелства.*

– Моля да конкретизирате въпроса си.

Дългогодишният литературен критик, организатор и модератор на събитието Паве Коскинен се намесва в разговора. Явно има намерение да върши работата си със стил, без да щади себе си, и сега очевидно се плаши да не би на звездните му гости с международна известност, автори на горещи трилъри, да им се развали настроението. Рогер все пак вдига примирително ръка и се усмихва самоуверено:

– Съжалявам. Вероятно не съм разбрал правилно въпроса ви. Питате ме дали пиша за това, от което се страхувам най-много?

– Не. Напротив – възразява мъжът саркастично. Някой от предните редове кашля високо и раздражено.

– Напротив ли? – Рогер скрива смущението си зад тъпа усмивка.

– Точно така, господин Рогер Копонен – продължава човекът и произнася името на писателя не само жлъчно, но и в някаква степен заплашително. – Страх ли ви е от това, което описвате?

– И защо би трябвало да се страхувам?

– Защото действителността е по-удивителна от приказките – отговаря мъжът с тясното лице от мястото си.

Залата е притихнала в нервна тишина.

Десет минути по-късно Рогер сяда зад покрита с бяла покривка дълга маса в озвученото с човешка реч фоайе. Първи в опашката, естествено, е Паве Коскинен.

– Много благодаря, Рогер. Много благодаря. И съжалявам за онзи герой. Но ти го постави намясто. Жалко, но не всеки е благословен със социални умения.

– Няма нищо, Паве. Странни птици има навсякъде. Всеки на този свят отговаря за собствените си постъпки. – Рогер се усмихва и вижда, че мъжът е поставил пред него за автограф и трите тома на трилогията.

Подписва се на първите страници и добавя лично посвещение, после поглежда към извилата се пред него опашка и мислено си отбелязва, че кльошавият не се вижда никъде. За късмет. Окажат ли се лице в лице, едва ли ще успее да отговори достатъчно дипломатично на нова провокация.

– Благодаря, Рогер. Благодаря. За девет часа имаме запазена маса в ресторанта на хотела. Овнешкото печено е превъзходно. – Коскинен се усмихва, застанал пред него и притиснал към гърдите си томове като срамежлива ученичка. Писателят бавно кима и свежда поглед като обвиняем, комуто съдията току-що е произнесъл присъ-

дата. Коскинен вероятно се досеща, че Рогер би се оттеглил с удоволствие в стаята си. Не обича подобни прояви, където се губи излишно време и се пие червено вино. Те с нищо не допринасят за по-добрите продажби на книгите му. Можеше да откаже да присъства, но щеше да си лепне на челото позорния печат на несоциален тип.

– Звучи добре – казва той уморено след секунда и се усмихва широко.

Паве Коскинен кимва доволно и оголва почти белите си зъби. Изглежда несигурен. Заобикаля масата и дава път на другите мераклии за автограф.

III

Констебъл¹ Йесика Ниemi завръзва дългата си черна коса на конска опашка и слага ръкавиците. Двигателят на колата работи, тя отваря вратата и се чува характерно скърцане.

– Благодаря за возенето – казва на мъжа зад кормилото.

– По-добре е никой да не знае кой те е докарал – предупреждава той и се прозява. За секунда остават загледани един в друг, сякаш всеки очаква другият да го целуне, но никой не го прави.

– Допуснахме страшно шибана грешка.

Йесика слиза от колата и присвива очи: леденият вятър близва лицето ѝ. Навалял е много сняг и боботещите край училището снегорини не са успели да го разчистят напълно. Затваря вратата на автомобила и поглежда към голямата модерна къща с малко дворче отпред, оградено с високи колкото човешки ръст туи и порта от ковано желязо. На улицата са паркирани две полицейски коли, а вой на далечни сирени подсказва, че идват още.

– Morjensta. – Униформен полицаи се приближава към Йесика иззад един микробус. – Койвуахо – старши констебъл – представя се той

– Йесика Ниemi. – Тя му показва удостоверението си.

Униформените ѝ колеги вече я знаят. Всички позна-

¹ Констебъл – нисш полицейски чин във финландската полиция. – Бел. пр.

ват маймуната, но тя не познава никого. Бе чувала и прякора си. *Детектив стегнато дупе. Лара Крофт. PILF*¹.

– Какъв е случаят? – пита тя.

– По дяволите... – Койвуахо сваля тъмносинята си шапка и се почесва по плешивата глава. Йесика чака търпеливо мъжът да се съсредоточи. Поглежда към външната врата на къщата и вижда, че е полуотворена.

– Получихме сигнала в десет и петнайсет. С Таскинен бяхме наблизко и пристигнахме първи. – Той ѝ дава знак да го последва, насочвайки се към портата на двора.

– Какво казаха от Центъра за управление? – пита тя и за поздрав кимва към полицаите до спрялата кола.

– Получили сигнал за намерение за самоубийство. В тази къща – обяснява мъжът, докато спират на стълбището. На каменния под в антрето се е образувала локва от разтопен сняг. За секунда вятърът утихва и мъжът продължава: – Вратата беше отворена и влязохме.

Под ярката светлина на лампата вижда ясно колко е уплашен колегата ѝ. Йесика свива пръсти и се мъчи да си представи обстановката според сведенията, които преди време са ѝ дали от Центъра по телефона.

– Значи в къщата няма хора? – пита тя, макар да знае, че отговорът ще е отрицателен.

Койвуахо тръсва глава и пак нахлупва шапката върху ушите си.

– Огледахме и двата етажа. Трябва да кажа, че сърцето ми никога не е лупало така. И тази дяволска музика, която се разнасяше...

– Музика ли?

– Абсолютно неподходяща за обстановката... Прекалено спокойна.

– Къде е тялото? – продължава да пита Йесика, докато той ѝ подава пакет с предпазни средства, предназначение

¹ PILF от MILF (анг.) – *Policeman i'd like to fuck.* – Бел. пр.

ни да не се замърсява местопрестъплението: ръкавици, маска и калцуни. Тя се навежда и нахлузва сините калцунни върху черните си маратонки.

– Опитахме се да опазим мястото чисто. – Койвуахо кашля в шепата си.

Йесика отмахва от челото си мокър кичур коса и приближава френските прозорци с изглед към морето. Подминава тоалетната и кухнята и се озовава в обширна всекидневна, чиито стени представляват прозорци, през които проникват полицейските светлини и осветяват интериора в синьо-бяло. Помещението силно наподобява уютен аквариум, но при вида на седналата начело на масата фигура Йесика веднага престава да оценява обстановката от естетическа гледна точка.

Спира за секунда в опит да разбере защо позата на едрата жена изглежда неестествено. Приближава се и стомахът ѝ се свива.

– Виждала ли си някога подобен ужас? – обажда се Койвуахо зад гърба ѝ, но тя не чува въпроса.

Лицето на мъртвата е застинало в истерична усмивка. Дори очите ѝ се смеят. Сякаш е умряла преди секунди. Облечена е в официална вечерна черна рокля с голямо деколте. Кръстосаните ѝ длани почиват върху голата маса – там няма нищо, нито телефон, нито съдове. Нищо.

– Пробвах пулса ѝ. Не съм пипал друго – докладва мъжът и сега Йесика се обръща да го погледне. После се навежда, за да разгледа по-добре това неестествено разтегнато в усмивка лице.

– По дяволите – промърморва, но толкова тихо, че единствено би могла да я чуе жената, ако беше жива. Установява, че жертвата е скръстила босите си крака под стола, а черните обувки *Jimmy Choo* с високи токове стоят една до друга отстрани. Ноктите и на краката, и на ръцете са лакирани в блестящо черно.

– Койвуахо – произнася тя и отново поглежда лицето на жената.

– Да?

– Веднага сте квалифицирали случая като убийство, макар обстоятелствата да не навеждат на такава мисъл.

– По дяволите. – Той преглъща и се приближава към масата. Пот се стича и по слепоочията му, и зад ушите и попива в яката на гащеризона му. Той сякаш избягва да попадне пред погледа на мъртвата. – Не ти ли казаха за обаждането в Спешния център?

– И какво? – пита Йесика.

– Обаждането не е било от жена – съобщава полицаят и облизва пресъхналите си устни. Йесика предчувства какво ще е продължението, но въпреки това то я разтърсва. – Обадил се е мъж.

IV

Рогер Копонен изпива последната глътка от калвадоса, премята я в уста, но не усеща вкус нито на ябълка, нито на круша. *Евтин боклук*. Все пак вечерята му донася приятна изненада. Заслугата не е на организаторите на събитието, а на трийсетгодишната Алиса, завеждаща продажбите в градската книжарница. Секси миньонче с красиво лице, мелодичен смях и перфектна фигура. *Фитнес*. Жената му описваше как бившият ѝ приятел бил забравил ключовете си в стая на третия етаж, но те все пак успели да влязат, като използвали градински инструменти и... Дрън, дрън... Сякаш го интересуваше. Вместо да вниква в подробностите на историята, Рогер се бе задоволил да наблюдава как гланцираните ѝ устни произнасят думите. Същественото беше, че преди няколко месеца по взаимно съгласие *гаджето* било станало бивше.

Алиса го гледа както всички трийсетгодишни самотни жени – младостта не е вечна и биологичният часовник цъка неуморно. Рогер се наслаждава на ситуацията. Като млад не се смяташе за пич. Дори напротив. Взаимоотношенията му с противоположния пол не бяха лесни и тръгнаха в правилното русло, когато стана двайсетинагодишен. През младостта си бе странен, особен и едва към четирийсетата си година придоби самочувствие и повярва в очарованието си. И сега бе сигурен, че жената срещу него гледа с пърхащи клепащи именно него, а не застаналият зад него в готовност да долее чашата му с гадното

ябълково вино млад сервитьор, дето прилича на американския актьор и режисьор Шая Саид Лабъф.

С годините дойдоха успехът, парите, самоувереността и най-вече харизмата, която не се постига само с изкуствен тен, гъста коса и очертаващи се под ризата коремни мускули. Жените го желяеха. А той харесваше определен тип жени. Такива като Мария. И като книжарката Алиса.

– Само аз ли не съм чела още „Ловец на вещици“? – пита тя и се засмива кръшно.

Насядалите около масата гъзолизци изразяват неодобрението си с ироничен смях. Младата жена отпива от виното и игриво наблюдава Рогер над чашата си, повдига рамене примирително, сякаш току-що го е уцелила със снежна топка в тила. Флиртува провокативно. Той го намира за дяволски секси. Усеща ерекция и обмисля да стане от масата, все едно отива до тоалетната. Не се съмнява, че Алиса ще го последва. Ще я пояди хубаво, без да се налага да търпи присъствието ѝ в кревата в тясната хотелска стая. И да измисля мъдрости, след като вече няма друга тема за разговор.

– Ти си от малцината, които не са я чели – хили се седналият до нея Паве Коскинен, чоплейки разтопилия се в купичката му сладолед, и продължава: – Май всички са я чели. Даже които не харесват кримки.

Рогер оставя чашата си на масата и се усмихва на Коскинен, макар да е сигурен, че зад набързо приетото безстрастно изражение трудно скрива отвращението си. Старецът окончателно зарязва достойнството си, продължава да ласкае и спасява писателската звезда, без изобщо да осъзнава, че неволно пречи на любовната свалка.

– Трябва да отида до тоалетната – съобщава Алиса, избърсва устни със салфетка и се изправя.

Момичето е на крачка пред него. Рогер проследява с очи как тя заобикаля масата на високите си токчета и минавайки край него, незабелязано го докосва по рамото.